

Katelyn Doyle

Weer zo'n stom liefdesverhaal

Vertaald uit het Engels door Beryll Kraag

A.W. Bruna Uitgevers

1

Molly

Mocht je ooit een evenement organiseren waarbij er een gehuurde witte tent nodig is, dan kun je er zeker van zijn dat ik, Molly Marks, een r.s.v.p. zal sturen waarin ik aangeef dat ik er jammer genoeg niet bij zal kunnen zijn.

Wanneer je tent is gedecoreerd met bloemen van buiten het seizoen, of duizenden feestlichtjes, of linnen tafelkaartjes met reëliëfersiering, wanneer hij is opgesierd met een dansvloer, een band, een podium voor het uitbrengen van toosten, dan kun je er zeker van zijn dat ik geen acte de présence zal geven. Maar, mijn dierbare vriend of vriendin, ik zal op je toosten, al is het mijlener bij je vandaan.

Het is niets persoonlijks. Ik ben ervan overtuigd dat je evenement onvergetelijk is en dat je een geweldige gastheer of gastvrouw bent.

Maar de gehuurde witte tent is een monument voor het publiekelijk tonen van emoties, en van gevoelens word ik al gauw miselijk. Als ik dan toch een emotie moet laten zien – en even voor de duidelijkheid, dat vind ik walgelijk – dan wil ik dat thuis doen. Met de gordijnen dicht en de lichten uit, in een kamerjas die onder het glazuur en geknoeide witte sauvignon blanc zit.

Hier op deze zwoele avond, onder de schitterende sterrenlucht op dit eiland dat bekendstaat om zijn champagnekleurige stranden, zul je begrijpen waarom ik even enthousiast ben als een vrouw die op haar hakken een tropische wisse dood langs het water tegemoetstompelt.

Want op middellange afstand voor ons, in de parelmoerachtige

gloed van de vollemaan in Florida, doemt de gapende witte opening op van een tent die even groot is als een cruiseschip.

En daaronder, behangen met nepbougainvilles en verlicht door spotjes die veranderen van violet naar roze, wordt op een spandoek in een jubelend lettertype verkondigd: WELKOM OP JULIE 15-JARIGE REÛNIE, KLAS VAN 2003 VAN PALM BAY!!!

Met drie uitroeptekens. Dodelijk.

Ik geef toe dat onder de juiste omstandigheden, bijvoorbeeld als ik iemand anders zou zijn geweest, de sfeer waarmee ik word begroet onder de wapperende doek als dromerig zou kunnen worden beschreven.

De lucht ruikt immers naar jasmijn en oranjebloesem, en naar de zilte bries van de Golf van Mexico. De fakkels werpen een flikkerend licht op de dansvloer. Er is een champagnebar en een kreeftenkraam. Zorgvuldig geklede mannen en vrouwen geven elkaar oprechte omhelzingen en kijken elkaar stralend aan. Op een paar gezichten zie ik zelfs tranen.

Ik leg mijn hand tegen mijn hals om mijn trillende hartslag te voelen. Ik had toch een Xanax moeten innemen in het hotel. Misschien kan ik me verstoppen in een van de strandwachtershuisjes.

‘Ik kan dit niet,’ fluister ik tegen mijn beste vriendin, Dezzie, die samen met haar man, Rob, het meest in de buurt komt van wat ik een date kan noemen voor deze avond.

Ze knijpt overdreven hard in mijn hand, een gebaar dat ofwel geruststellend bedoeld is ofwel pijnlijk genoeg om mezelf onder controle te krijgen.

‘Je gaat dit wél doen,’ fluistert ze terug.

‘Hierdoor weet ik dat mijn vrouw op een foute particuliere middelbare school in Florida zat,’ merkt Rob op, zonder mijn zenuwen op te merken. ‘Haar vijftienjarige reünie lijkt op een bruiloft op een verre locatie.’

‘Dit ziet er eigenlijk tien keer mooier uit dan op onze bruiloft,’ zegt Dezzie, terwijl ze me meesleurt naar een tafel waarop welkomsttasjes gevuld met glinsterende teenslippers en muskieten-spray staan. We stoppen even om de tafelstukken, die onder meer

bestaan uit ananassen, orchideeën en diamanten palmbomen van dertig centimeter, in ons op te nemen.

‘Dat krijg je wanneer je trouwt met een armoedige maatschappelijk werker,’ zegt Rob. ‘Misschien kunnen we deze reünie overnemen en onze huwelijksgeloften hernieuwen.’

‘Als er iets erger is dan een middelbareschoolreünie,’ zeg ik grimmig, ‘dan is het wel een middelbareschoolreünie waarbij ook huwelijksgeloften worden hernieuwd. Trouwens, volgens de wet van het universum gaat elk koppel dat hun geloften vernieuwt binnen een jaar uit elkaar. Jullie passen te goed bij elkaar om alles overboord te gooien alleen maar voor wat kokosgarnalen.’

‘Ik zie dat we in een vrolijke bui zijn vanavond,’ zegt Rob, terwijl hij zijn arm uitsteekt om me een tikje tegen mijn schouder te geven.

Rob mag van geluk spreken dat ik te miserabel ben om iets terug te doen, anders had ik hem een stevige stomp tussen zijn ribben verkocht. Hij en Dezzie zijn al zo lang samen dat Rob en ik als broer en zus zijn. Het soort dat ontzettend veel van elkaar houdt en dit laat zien door te kibbelen en elkaar licht fysiek geweld aan te doen.

‘Chagrijnig zijn was waar Molly om bekendstond op de middelbare school,’ zegt Dezzie tegen Rob. ‘Ze werd verkozen tot “Meest Pessimistische Leerling” in het laatste jaar.’

Ik gooi mijn haren naar achteren. ‘Een prestatie waar ik nog steeds trots op ben, al zeg ik het zelf. Ik heb hard moeten werken voor die eer.’

De prijs die ik hiervoor heb betaald is een neiging tot paniek-aanvallen in mijn tienerjaren. Maar je hoeft geen medelijden met me te hebben. Ik werd volwassen, nam een psychiater in de arm en ben nu een sterke, stoere vrouw, die beschikt over een zaligmakende mix van recepten voor antidepressiva en zo nu en dan een benzo.

‘Ik kan me slechts een voorstelling maken van hoe Molly was als tiener,’ zegt Rob. Hij neemt een uiterst klein krabgebakje aan van een ober, dat hier en daar bestrooid is met kaviaar. ‘Als ik kijk naar hoe onuitstaanbaar ze nu is, zou ik zeggen: niet geweldig.’

Hij schenkt me een kwaadaardige glimlach, en het is nu mijn beurt om hem een tik tegen zijn schouder te geven.

‘O god, ze was onuitstaanbaar,’ zegt Dezzie, en ze slaat vol genegenheid haar arm om me heen. ‘Alleen maar droevige gedichten en zwarte koffie en feministische tirades op de debatclub. Ze was de menselijke belichaming van een Sylvia Plath-tatoeage.’

‘Dus er is eigenlijk niets veranderd,’ zegt Rob.

‘Wel waar,’ werp ik tegen. ‘Ik ben verdomme de gangmaker op feestjes. Alleen niet op dit feestje.’

Alsjeblieft, geloof me: dit is echt waar. Ik woon in Los Angeles en mijn carrière is afhankelijk van mijn vermogen om geanimeerde gesprekken aan te gaan bij de zwembaden van de belachelijk grote huizen die in de Hollywood Hills verborgen liggen, terwijl ik precies de juiste hoeveelheid champagne achteroversla. Ik kan ongekend charmant zijn, vernuftige gesprekken voeren en zo moeiteloos netwerken dat het bijna lijkt alsof ik plezier heb.

Maar dat is het echte leven.

Dit is het neppe leven van de middelbare school.

‘Nou, vanavond,’ kondigt Rob aan, ‘gaan we ervoor zorgen dat je zo ontzettend blij bent om al je oude vrienden terug te zien dat ze je niet herkennen. Toch, Dez?’

Dezzie kijkt de ruimte rond zonder nog langer aandacht aan ons te besteden. ‘Waar gaan we zitten?’

‘Laten we een tafel achterin scoren zodat niemand met ons gaat praten,’ stel ik voor.

Ze slaat op mijn arm met haar avondtas. Het is een heel mooi enveloptasje. Dezzie heeft een uitstekende smaak. Vanavond draagt ze een korte, architectonische jurk, die lijkt op een jurk van het merk Comme des Garçons. In werkelijkheid is het een tuniek die op een creatieve manier is voorzien van een ceintuur, van niemand minder dan het modehuis Amazon.com, zo verzekerde ze me toen ik van jaloezie naar adem hapte bij haar aanblik. Haar glanzende zwarte haar draagt ze in een strenge bob op schouderlengte, en haar lippen hebben een kleur rood die perfect afsteekt bij haar lichte huidskleur. Rob, daarentegen, mag van geluk spreken dat hij knap is en gezegend met een vierkante kaak-

lijn, want zijn gevoel voor mode kan op zijn zachtst gezegd kleurloos genoemd worden. Hij is gekleed in zijn gebruikelijke gekreukelde huidkleurige chino, die hij vanavond heeft gecombineerd, als je dat zo kunt noemen, met een tweed jasje dat veel te warm is voor dit weer en versleten zwarte mocassins die niet passen bij zijn riem. Ze vormen een vreemd koppel, alsof Coco Chanel een relatie zou hebben met Jim van *The Office*. Maar de klik die ze hebben is er een om jaloers op te zijn.

‘O mijn god, Molly, je moet écht ophouden met klagen,’ zegt Dezzie. ‘De meeste van deze mensen heb je in geen vijftien jaar gezien. Je bent helemaal naar Florida gevlogen, waar je een hekel aan hebt, vanuit Los Angeles. Ik sta niet toe dat je je de hele avond verstopt achter je wijnglas terwijl je onder de tafel sarcastische berichtjes stuurt naar mij en Alyssa.’

‘Als je denkt dat ik vanavond iets ga drinken met een alcoholpercentage dat net zo laag is als dat van wijn, dan ken je me slecht,’ zeg ik. ‘Trouwens, ik zag dat er speciale cocktails zijn. Hoe kan ik nee zeggen tegen een Palm Bay Preptini?’

‘Ooo, hoe smaakt de nostalgie voor een particuliere school die veertigduizend dollar per jaar kost?’ vraagt Rob.

Ik gris een coupe van het dienblad van een langslappende ober en sla het lichtoranje drankje achterover. ‘Naar vrouwen die zweeten in hun Diane von Fürstenberg-jurken, en naar ouder wordende dronken gasten die op hiphop dansen... en, ehm, rum of zoiets.’

Dezzie stevent recht op een tafel af en komt op een draffe teruggelopen met drie tafelkaartjes.

‘Ik heb ons gevonden,’ zegt ze, en ze geeft mij een van de kaartjes geeft.

Molly Marks, tafel 8.

Mijn maag keert zich om. ‘Wacht even. Er is áángegeven waar je moet zitten?’

Dezzie haalt haar schouders op. ‘Marian Hart heeft dit georganiseerd. Ze wil waarschijnlijk dat we ons in het gezelschap mengen. Je weet hoe ze is.’

Marian Hart was onze klassenvoorzitter en *prom queen*. Ze

heeft de niet-aflatende, positieve energie van een activiteitenbegeleider op een cruiseschip.

‘Zeg me alsjeblieft dat we aan dezelfde tafel zitten,’ zeg ik, en ik grijp Dezzies tafelkaartje.

Desdemona Chan, tafel 17.

‘Verdorie,’ mompel ik. ‘Als Alyssa dan maar tenminste aan mijn tafel zit.’ Alyssa is onze andere beste vriendin, de derde van het onlosmakelijke trio dat we vormden in de tweede klas.

‘Nee. Ik heb haar kaartje gezien. Zij zit aan tafel elf. Trouwens, haar vlucht was vertraagd en ze zal hier het eerstkomende uur nog niet zijn. Ze kan je niet redden. Er zit niets anders op, je zult moeten méngen met de rest van het gezelschap.’

‘Ik kan prima méngen,’ kaats ik terug. ‘Wat ik niet kan, is meedoen met die neppe nostalgische gevoelens en geforceerde vrolijkheid.’

Op het podium beëindigt de steeldrumband van witte jongens de cover van ‘The Weather Is Here, I Wish You Were Beautiful’ van Jimmy Buffett, en niemand minder dan Marian Hart verschijnt in hun plaats.

Zoals verwacht ziet ze er onberispelijk uit. Haar blonde haar met perfecte highlights is naar achteren gekamd in een elegante haarwring die het op een of andere manier niet begeeft in het vochtige klimaat van Florida. Haar armen zien eruit alsof ze worden gesponsord door Goop.

‘Jongens!’ schreeuwt ze schril in de microfoon. ‘Het is geweldig om iedereen te zien. Vanavond zijn hier honderdachtenvijftig van de honderdzevenenzestig mensen uit onze klas aanwezig. Kunnen jullie dat geloven? En we gaan Zo. Veel. Plezier. Hebben.’

Haar blauwe ogen worden groot van oprechtheid.

Ik begraaft mijn hoofd in Dezzies schouder. ‘Ik haat het hier nu al. Waarom ben ik hier?’

‘Je wilde komen, hypocriet. Doe eens wat vrolijker. Misschien ga je het nog leuk vinden.’

Ze heeft het mis. Ik ‘wilde’ zeer zeker niet komen. Ik ben hier vanwege de groepsdruk. Ik ben de enige van onze kleine vriendenkring die aan de Westkust woont, en we krijgen steeds min-

der de kans om elkaar te zien nu Alyssa kinderen heeft. Maar ik ben nu eigenlijk bezig een project af te ronden en ik houd er niet van om te reizen wanneer ik in de schrijfmodus ben.

‘Ik zou thuis moeten zijn en werken,’ zeg ik.

‘Je kunt best vier dagen vrij nemen,’ zegt Rob. ‘Je bent tenslotte geen oncoloog.’

Ik ben werelden verwijderd van het uitoefenen van levensreddende geneeskunde. Mijn werk bestaat uit filmscripts voor romantische komedies schrijven. Denk romantische eerste ontmoetingen, spetterende scènes en knapperds die hun tranen wegslikken wanneer ze hun onwaarschijnlijke, eeuwige liefde verklaren aan een vrouw die waarschijnlijk bij een tijdschrift werkt en altijd geföhnd haar heeft.

Ik wacht even totdat je klaar bent met lachen.

Ik geef toe dat mijn carrière in de verste verte niet overeenkomt met de misantropische gevoelens waar ik om bekendsta. Het is echter wel zo dat ik er verrassend goed in ben. Ik had twee keer achter elkaar succes met indiefilms toen ik net van de universiteit kwam. Toegegeven, dat is acht jaar geleden. Maar mijn producer is in gesprek met een topacteur om de hoofdrol te spelen in het script dat ik aan het afronden ben en ik denk dat het een succes zou kunnen worden.

Een kaskraker zelfs.

Dit zou mijn carrière ontzettend goed kunnen gebruiken. Hoewel ik regelmatig word ingehuurd als schrijver, was ik door het succes na mijn afstuderen verwaand genoeg om te denken dat ik de volgende Nora Ephron of Nancy Meyers zou worden, die het ene na het andere steengoede klassieke script eruit zou tikken en geld als water zou verdienen. Maar op dit moment ben ik nog niet helemaal de ‘steenrijke stem van een generatie’.

‘De aperitiefjes worden zo opgediend,’ vervolgt Marian vanaf het podium. ‘Dus het zou perfect zijn als jullie nu allemaal zo vriendelijk zouden willen zijn om naar je plaats te gaan. We krijgen een heerlijke maaltijd en daarna gaan we tekeer op de dansvloer alsof we weer zestien zijn! Om de avond op gang te brengen zijn er wat vragen op elke tafel neergelegd, die kunnen worden

gebruikt als ijsbrekers. Gebruik de vragen om met elkaar te kletsen terwijl je geniet van je sint-jakobsschelpen. En dan wens ik jullie nu heel veel plezier!

Ik grijp Dezzies hand. 'Ik kan niet geloven dat ik dit alleen moet ondergaan.'

'Het komt helemaal goed, prinses,' zegt ze, terwijl ze zich losmaakt uit mijn greep. 'Heel veel succes. Als je ze niet voor je kunt winnen met je charmes, dan maar met die onheilspellende dreigende blik waar je zo bekend om bent.'

'Ik heb hier nu al spijt van.'

'Kijk, hier is onze tafel,' zegt Dez tegen Rob. Ze wijst naar een tafel voor acht personen die al bezet is door die stille jongen die een hedgefonds heeft opgericht en door Chaz Logan, de grappigste jongen van onze klas.

'Nou ja zeg, jij mag aan tafel met Chaz én de miljardair?' jengel ik, hoewel ik drieëndertig jaar oud ben. 'Ik ben oprecht jaloers.'

Dez kijkt de ruimte rond. 'O, ik denk dat jouw tafel heel interessant is.'

Ik volg haar blik naar een kleinere tafel aan de zijkant van de tent, in de buurt van het strand en met een bord in de vorm van een meeuw waarop TAFEL 8 staat.

En aan die tafel, in zijn eentje, zit Seth Rubenstein.

Mijn adem stukt pijnlijk in mijn keel.

'O shit, dat meen je toch niet,' sis ik.

2

Seth

Ik heb het zo naar mijn zin. Ik ben dól op dit soort dingen.

Onze middelbareschoolreünie is pas een uurtje aan de gang en ik heb de afgelopen tien jaar al doorgenomen met mijn oude scheikundepartner, Gloria, en haar vrouw Emily (ze zijn setontwerpers in Hollywood en hebben net een hond genomen), naar twintig foto's gekeken van Mike Wilsons baby (schattig klein ventje), gedreigd Marian in de zee te gooien (ik ben dol op Marian, en ze ziet er geweldig uit), twee ambachtelijke cocktails gedronken die zijn vernoemd naar onze middelbare school (gewoonweg heerlijk) en gekeken naar een fragment van de wedstrijd van de hockeyploeg Tampa Bay Lightning op de telefoon van Loren Heyman (ik ben geen hockeyfan, maar volgens mij denkt Loren dat ik iemand anders ben, en dat vind ik leuk aan hem).

Ik zit nu aan tafel 8, alleen, want anders dan de rest van mijn oude klasgenoten, die nog steeds aan het rondslechteren zijn, respecteer ik Marians ingewikkeld geconstrueerde protocol voor dit evenement. Trouwens, wanneer je de eerste bent aan tafel, kun je de reactie zien van iedereen die zich realiseert dat ze de hele avond met jou moeten praten.

Het is gewoon geweldig.

Ik strek mijn benen uit met mijn rug gericht naar de lieflijke Golf van Mexico, neem een slokje van mijn Palm Bay Preptini, en tik met mijn voet mee op de maat van het begin van het nummer 'Margaritaville' terwijl ik op mijn eetgezelschap wacht.

Die verslavende knapperige Parmezaanse-kaasstengels steken uit het broodmandje – jammie – ik pak er eentje en bijt erin. Een

nogal gênante hoeveelheid kaaskruiden valt op mijn borstkas.

Ik ben bezig de rommel van mijn jasje te vegen wanneer ik omhoogkijk en mijn maag zich omdraait.

Het is Molly Marks, die in de schaduw van een palm in een bloempot naar me staat te kijken.

Ik heb haar in geen vijftien jaar gezien.

Niet sinds de avond dat we uit elkaar zijn gegaan.

Of beter gezegd, sinds zij het op verbluffend mooie wijze en zonder enige waarschuwing met mij uitmaakte, iets waar ik niet overheen kwam tot in mijn *college*-jaren, of misschien pas toen ik rechten ging studeren, afhankelijk van hoeveel bier ik toen dronk.

Ik duw snel de rest van de kaasstengel in mijn mond en sta op met een brede grijns op mijn gezicht, nog steeds kauwend, want Molly verdient het niet dat ik wacht totdat ik alles heb doorge-slikt.

‘Molly Marks!’ roep ik uit, en ik spreid mijn armen alsof er geen enkele reden is voor haar om zich niet op me te storten voor een ouderwets gezellige omhelzing. Ik ben Seth Rubenstein, meester in de rechten en ik ga haar dóódgooien met mijn beroemde charisma.

Ze staat daar terwijl ze haar hoofd schuin houdt, alsof ik een idioot ben.

Kijk, ik bèn een idioot, ik geef het toe. Maar ik ben een áárdige idioot, wat Molly ongetwijfeld vreemd vindt en moeilijk te bevatten, aangezien zij een wreed en koud persoon is.

‘Hé, laat deze arme vent hier niet zo staan,’ roep ik uit. ‘Kom het halen, Marksman!’

Met tegenzin stapt ze in mijn armen en geeft me aarzelend een *tik, tik, tik* op de schouder, alsof mij aanraken met meer dan één vinger het risico met zich meebrengt dat ze een geslachtsziekte oploopt.

Die ik niet heb. Ik heb me laten testen voordat ik hierheen vloog. Gewoon voor de zekerheid.

Ik trek haar dichterbij naar me toe. ‘Nou, je mag best wat meer genegenheid tonen, Marky Marks. Het is je oude makker, Seth Rubes.’

‘Wie?’ vraagt ze, zonder een spier te vertrekken.

Ik lach omdat ik vastberaden ben om de relaxte innemendheid uit te stralen van een heel chille gast die helemaal niet wordt verstoord door haar aanwezigheid. Molly had altijd al humor, een eigenschap die ze liet zien aan die zeldzame mensen met wie ze zich verwaardigde te spreken.

‘Ik kan niet geloven dat je bent komen opdagen bij dit feestje,’ zeg ik, terwijl ik een stap naar achteren doe om naar haar te kijken. Ze is niet gekomen naar onze vijf- en tienjarige reünies, wat absoluut niemand verraste.

‘Ik ook niet.’ Ze zucht alsof ze moe is van de wereld op een manier die ooit mijn hoofd op hol deed slaan.

‘Je ziet er geweldig uit,’ zeg ik tegen haar.

Dit is natuurlijk wat je behoort te zeggen tegen mensen op middelbareschoolreünies, maar in haar geval is het waar. Ze heeft nog steeds dat lange, dikke, donkerbruine haar tot aan haar billen, waarmee ze zich onderscheidt van de vrouwen met een bob of opgestoken haar van onze mede-Palm Bay Flamingo’s. Ze is zelfs langer dan ik me kan herinneren, met fantastische benen die uitstekend tot hun recht komen in het korte, zwarte niemen-dalletje van een jurk, waarbij ze een leren jasje heeft aangetrokken. Zoals te verwachten heeft ze Marians voorschrift voor kleding in ‘tropische cocktails’-stijl aan haar laars gelapt. Ze draagt ongeveer tussen de tien en twintig subtiele gouden kettingen van verschillende lengte die van haar hals tot aan de opening tussen haar borsten vallen, en die zijn opgesierd met kleine hangertjes, zoals een distel en de vorm van Californië. Ik ben teleurgesteld in mezelf om te moeten toegeven dat ik die kettingen van haar hals wil halen, een voor een.

Ze bekijkt me van top tot teen. ‘Jij ziet er ook goed uit. Ik had gedacht dat je er ouder uit zou zien.’

Ehm.

Ik probeer er niet zielig uit te zien.

Waarschijnlijk slaag ik daar niet in, want ze slaat een prachtig gemanicuurde hand voor haar mond. ‘Het spijt me. Dat kwam er verkeerd uit. Ik bedoelde...’

‘Je had verwacht dat ik een volwassenheid zou uitstralen die zou getuigen van mijn van nature aangeboren ernst en intelligentie?’ opper ik, om haar te redden, aangezien ze eruitziet alsof ze wil wegrekken en zichzelf in het zand wil begraven.

Ik kon het nooit laten om te proberen haar te redden van zichzelf.

Niet dat het ooit is gelukt.

‘Nee, alleen... Ik bedoel, ehm, je bent niet ouder geworden. Of dat ben je wel, natuurlijk, maar niet op dezelfde wijze als de anderen hier? Je ziet er knap en mannelijk uit? God, sorry, het spijt me.’

Ze praat nog steeds als een wandelende eindexamengids, maar ze lijkt oprecht beschaamd. Ik krijg medelijden met haar.

‘Het is de botox,’ zeg ik als grap, ‘en ik heb een geweldige chirurg.’ Ze lacht niet, zoals ik al had verwacht. Ze was nooit gul met haar lach. Als je haar dubbel wilde doen slaan van het lachen, moest je dat verdienen.

Maar het geeft uitzonderlijk veel genoegdoening wanneer het wel lukt.

‘Ga alsjeblieft zitten,’ zeg ik, terwijl ik als een keurige heer uitnodigend gebaar om plaats te nemen op de stoel naast me.

Die is leeg omdat ik geen date heb meegenomen. Of beter gezegd, mijn date, de vriendin met wie ik al bijna vier maanden samen was, heeft op het allerlaatste moment afgezegd toen ze de avond voordat we hierheen zouden vliegen besloot onze relatie te verbreken via een appje.

Net zoals de laatste vijf of zes vrouwen met wie ik heb gedatet, zei ze dat het allemaal te snel ging. Dat ik meer wilde dan zij bereid was om te geven.

Misschien had ze gelijk. Ik heb de neiging te enthousiast te zijn in de beginfase van een relatie, in de hoop dat we beiden verliefd worden. Waarom je natuurlijke enthousiasme en genegenheid inhouden wanneer iedere vrouw uiteindelijk de ware kan blijken te zijn? Ik ben op zoek naar een levenspartner, mijn zielsverwant, mijn vrouw.

En ik ben er zeker van, ábsoluut zeker, dat ik haar snel zal ontmoeten.

Ik deel niets van dit alles met Molly.

‘Wie zit er nog meer hier?’ vraagt ze, terwijl ze de tafel rondkijkt.

‘Marian,’ zeg ik vergenoegd. Molly heeft altijd een bloedhekel gehad aan Marian.

‘God, ze ziet er nog steeds hetzelfde uit,’ zegt Molly. ‘Wat doet ze tegenwoordig?’

Net iets voor Molly om niet bij te houden wat onze oude klasgenoten tegenwoordig allemaal doen.

‘Ze heeft een hoge functie in de reclamewereld,’ zeg ik. ‘Specialiseert zich in merken voor vrouwelijke hygiëne.’

Molly snuift minachtend. ‘Marian verkoopt tampons en dat soort nonsens?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Geen nonsens. Alleen tampons.’

Deze keer lacht ze wel.

‘En hoe gaat het met jou? Wat doe jij?’ vraag ik, hoewel ik precies weet wat voor werk ze doet. Want ze is beroemd, in elk geval in onze gezamenlijke vriendenkring van de middelbare school.

Ze pakt een kaasstengel en breekt deze doormidden, alsof het een stuk speelgoed is in plaats van een heerlijke snack.

Als ik me niet vergis, is ze nerveus.

Ik maak haar nerveus.

Heerlijk.

‘Ik ben schrijver,’ zegt ze onzeker.

‘O, dat is echt geweldig. Wat schrijf je?’

‘Films. Romantische komedies.’

Ze zegt het emotioneel, op een manier van iemand die niet wil aanmoedigen tot het stellen van verdere vragen. Dit is mijn kans om haar te martelen, maar een klein beetje.

‘Mevrouw Molly McMarks,’ zeg ik, ‘je maakt toch zeker een grapje. Jij, van alle mensen, maakt zoetsappige films?’

‘Zoetsappige films zetten meer dan vijftig miljoen dollar om in het eerste weekend,’ zegt ze. ‘Tenminste, dat deden ze, voordat de superhelden de nieuwe publiekstrekker werden.’

‘Ik ben dol op superhelden,’ zeg ik. ‘Niet vervelend bedoeld.’

‘Natuurlijk ben je dol op superhelden. Je hield altijd al van die simplistische strijd tussen goed en kwaad.’

Dit is gemeen, maar waar, en ik kan er niets aan doen dat ik het leuk vind dat ze kattig doet. Het doet me denken aan onze relatie. Ware liefde wanneer je zestien bent blijft in je hersenen geprogrammeerd voor de rest van je leven. Tot de dag van vandaag voel ik me nog steeds hopeloos aangetrokken tot onvriendelijke vrouwen.

‘Ik wist dat je diep in je hart sentimenteel was,’ zeg ik, wat waar is. Ze wilde nooit met me naar de film omdat ze ervan moest huilen, en ze een fobie heeft voor huilen in het openbaar.

‘Het is een baan,’ zegt ze, terwijl ze een halve Palm Bay Preptini naar binnen gooit.

‘Rustig aan, tijger,’ zeg ik. ‘Er zitten vijf verschillende soorten rum in dat drankje.’

Ze gebaart naar een ober dat ze er nog twee wil.

‘Proost,’ zegt ze, terwijl ze me er eentje aanbiedt.

Ik pak het glas aan en neem een slokje. ‘Jammie.’

‘En wat doe jij?’ vraagt ze.

‘Ik ben advocaat. Ik ben partner bij een kantoor in Chicago.’

Ik geef toe dat ik dit met trots zeg. Ik ben afgestudeerd in de rechten toen ik drieëntwintig was en werd partner op mijn achtentwintigste, wat ongekend is binnen mijn kantoor.

‘Met wat voor soort recht hou je je bezig?’ vraagt ze.

Ik ben er minder happig op om haar dit in detail te vertellen.

‘Familierecht,’ zeg ik zo mysterieus mogelijk.

‘Je bent gespecialiseerd in echtscheidingen?’

Ze koestert een diepe walging voor echtscheidingsadvocaten. En terecht.

Maar ik probeer anders te zijn dan de advocaten die het leven van haar moeder hebben geruïneerd toen we jong waren. Ik ben er trots op dat ik koppels help op een humane manier uit elkaar te gaan, of nog beter, om te helen.

‘Ik doe meer dan echtscheidingen,’ zeg ik snel, ‘ik hou me ook bezig met huwelijkse voorwaarden opstellen, bemiddeling...’

Haar lippen vormen een dreigende glimlach.

‘Dat is hilarisch,’ zegt ze zonder enige vrolijkheid. ‘Je was altijd zo’n hopeloze romanticus op de middelbare school.’

‘Jij kunt het weten,’ zeg ik.

Haar gezicht trekt bleek weg.

Oeps. Het was niet mijn bedoeling om zo snel toe te slaan.

Ik wilde er terrrrrrrgend lang over doen.

Toch doet haar ongemakkelijkheid me plezier.

Voordat ik verder kan gaan met herinneringen ophalen aan wat ze me heeft aangedaan in onze jeugd, komt Marian naar de tafel. In haar kielzog volgen haar ex-vriendje van de middelbare school, Marcus, onze uitwisselingsstudent uit Frankrijk, Georgette, en haar partner, een man die er intimiderend goed uitziet en verveeld lijkt zoals alleen een Parijzenaar dat kan op een middelbareschoolreünie in Florida.

‘Ah gossie, kijk nou toch eens naar jullie twee!’ kirt Marian, terwijl ze mij en Molly in zich opneemt. ‘Alsof er niets is veranderd.’ Ze draait zich om en spreekt de Franse man aan. ‘Deze twee waren vroeger behoorlijke *amours*.’

Ik sla mijn arm om Molly’s schouders en knijp haar uit alle macht. ‘Dat zijn we nog steeds.’

Molly rilt subtiel van wat afschuw zou kunnen zijn, of de kilte van de oceaanbries op haar blote schouders, of een vlaag van nostalgische lustgevoelens voor mij.

Oké, waarschijnlijk niet dat laatste.

‘Ja, niet dus,’ mompelt ze.

De Franse gast steekt zijn hand uit naar Molly. ‘Ik ben Jean-Henri. Georgettes man.’

‘Ik ben Molly,’ antwoordt ze, terwijl ze zijn hand schudt. ‘De bitch van de klas.’